

Vánoční čekání na Ježíška

V rámci našeho projektu Hvězdy v Újezdě vystoupil v újezdském divadle MZŠ rodák z Újezda nad Lesy David Wurczel – mladý kytarový mág a skladatel a nejmenší hvězdičky – pěvecký sbor Sovička ze zdejší ZŠ. Újezdané tak měli příležitost obdivovat újezdského kytaristu v jeho prvním koncertním vystoupení v Újezdě nazvaném Vánoční čekání na Ježíška stejně jako diváci v několika zemích, kde jej s nadšením přijali a kde se i letos výrazně prosadil. Jeho famózní a unikátní technika hry pravé ruky, kterou pojmenoval Rotando, se stává doslova fenoménem. Spočívá v kombinaci rotujícího zápěstí a španělského rasgueada. Velmi dobře se role předskokanů zhostily i sovičky – žáci I. stupně ZŠ.

Na svém posledním koncertě v Nizozemí byl David letos v říjnu poctěn darem od významného holandského malíře a mimochodem přímého potomka slavného Rembrandta, pana Johna Ligtenberga, který mu věnoval svůj poslední obraz pojmenovaný právě podle Davidovy techniky hry „Rotando“. Tato technika se velice rychle dostala do odborného povědomí nejen u nás, ale také v zahraničí. Což je v kytarovém světě dosti ojedinělý počin.

David je autorem více než patnácti skladeb pro sólovou kytaru a mnoha originálních úprav slavných klasických kusů, adaptací gypsy jazzových skladeb a hudby z počítačových her jako Heroes of Might and Magic nebo Skyrim, dále je také autorem hudby k filmům a videohram.

V současné době vyučuje kytaru na International School of Music and Fine Arts Prague a věnuje se studiu na Berklee College of Music, kde studuje orchestraci, skladbu a sound design pro film a videohry.

Vyrůstal jste v Újezdě už od narození?

Bylo mi deset měsíců, když se sem rodiče přistěhovali, takže v podstatě ano. Mám tu vzpomínky na celé dětství a na kamarády, se kterými jsem stále v kontaktu. Pamatuji si ještě původní samošku a přátelské Vietnamce, kteří měli stánky tam, kde je dnes LIDL. Tehdy ještě nebyla hotová ani nová obytná čtvrť, která začíná na konci Tuchotické, a právě v té jsem vyrůstal. Krátce potom, co ji dostavěli, začali jsme tam s kamarády jezdit a říkali jsme tomu „nový baráky“, myslím, že tomu tak říkáme doteď.

Byl jste už tehdy rozhodnutý, že chcete být hudebníkem?

Vůbec ne, nejdřív jsem chtěl být popelářem, potom paleontologem a nakonec mineralogem, protože mě fascinují a inspirují drahé kameny. Na kytaru jsem se začal učit v sedmi, díky mému dědovi, který si všiml, jak rytmicky mlátím do stolu, když zrovna hrál na kytaru. První koncert jsem měl v devíti letech, to bylo také poprvé a naposledy, co jsem hrál koncert z not, od té doby už jsem koncertoval jen z paměti, ale uběhla ještě dlouhá doba, než jsem začal pravidelně vystupovat. Ze začátku mě kytara velmi bavila, ale měl jsem

několik období, kdy jsem radši hrál na počítači a v jedenácti letech jsem místo klasiky začal hrát na elektrickou kytaru. Také jsem chodil na soukromé hodiny k vynikajícímu kytaristovi Standovi Jelínkovi, kterého si cením jak Lucie Bílá, tak Karel Gott a mnoho dalších osobností. Můj velký dík ale patří zejména méj dlouholeté učitelce Dianě Chytilové, profesionálce, která vystudovala konzervatoř v době, kdy tam spolu s ní studoval i nyní velmi známý kytarista Lubomír Brabec, a která se mnou vydržela i ta období, během nichž jsem téměř vůbec necvičil.

Teprve v patnácti jsem kytaru začal brát úplně vážně a začal jsem skládat.

Kompozice, které vzešly z prvních pokusů, jsem poté vydal jako multiinstrumentální aranžmá na svém Maxisinglu v roce 2011 v Multisonicu u pana Karla Vágnera. Skladby z tohoto mého prvního CD měly až nečekaný ohlas, třeba moji skladbu Sin Fronteras si oblíbil a požádal mne o souhlas s jejím využitím i soubor indiánských tanečnic v Peru! Což bylo obrovské zadoštíčinění, protože my jsme tu skladbu opravdu dělali ve studiu tak, aby to znělo "indiánsky". Paní Nadě Wepperové, která mi do skladby zazpívala, jsme dokonce říkali: zpívejte to jako indiánka, která má tam v Andách za kopcem svého chlapa a stýská se jí. I ve Španělsku se mé skladby velmi líbí a některé jsem přímo tam také složil. Třeba moji dosud asi nejpopulárnější skladbu, Tormenta. Česky to znamená bouře a diváci této skladbě často opravdu až bouřlivě aplaudují. To je pro mě vždy velmi silná a radostná chvíle.

Kdo vás na vaší cestě nejvíce inspiroval?

Z našich hudebníků to byl určitě

prof. Štěpán Rak. Setkali jsme se poprvé tady v Újezdě v penzionu Petra u Honzy Hrubeje. Honza právě v penzionu pouštěl můj maxisingl a Štěpán Rak, který seděl u vedlejšího stolu, pronesl, že je to krásná hudba a ptal se Honzy, co to vlastně je. Bylo to velké štěstí. Následovala velmi důležitá etapa, kdy jsem vystupoval vedle Štěpána Raka jako host v Čechách a ve Španělsku, a to dokonce v nejstarším španělském operním divadle na koncertě, na který byla pozvaná španělská královna. Tehdy jsem jako hráč vyrostl úplně nejvíce. Byl to právě profesor HAMU pan Štěpán Rak, který mě inspiroval k tomu, abych se pokusil dovyvinout svůj vlastní styl a techniku. Dnes už má Rotando uznání jak Mistra Raka, tak v Haagu působící odbornice na vývoj současné kytarové techniky, doktorky Mariel Peñalozy Moreno, a dalších kytarových profesionálů.

Pracujete nyní na nějaké nové nahrávce?

Dělám toho teď hodně, přepisují a upravují hudbu z herní série Heroes of Might and Magic pro orchestry v Moskvě a ve Varšavě, každou chvíli skládám buď pro filmový, nebo herní projekt. Kromě toho také pravidelně spolupracuji s trance DJem Ronnym K, pro kterého nahrávám kytarové party. Je to sice naprosto odlišný žánr, ale já se proti žádnému druhu hudby nevyhraňuji a dokonce mám trance rád.

Také plánuji vydání nového CD, které bych rád pojmenoval právě po mé technice, Rotando. Mé první nahrávky vydalo vydavatelství Multisonic a. s. v roce 2011, byl to maxisingl s mými třemi prvními instrumentáčkami, a poté vyšlo velice úspěšné vánoční CD Tichá Noc, na němž se podílel i prof. Štěpán Rak jako speciální host.

Byla to tehdy v podstatě má první zkušenost v nahrávacím studiu a měl jsem štěstí, že jsem mohl na vývoji těchto desek spolupracovat s profesionály jako jsou Karel Vágnér, Ivan Korený a Zdeněk Klement. Od té doby jsem složil mnoho kytarových skladeb a velmi rád bych je v blízké době vydal na hudebním nosiči a také online. Teď když existuje obraz „Rotando“, je nejlepší příležitost konečně to zrealizovat.

Na koncertě byla k vidění i videoprojekce. O co šlo?

Šlo o úžasnou videoprojekci od mého

nizozemského kolegy Ewouta van Roona. Společně jsme před půl rokem dokončili audiovizuální vystoupení Universe Suite, které kombinuje mé skladby a videoart Ewouta van Roona v jeden celek. Letos jsem s tímto programem vystupoval v Praze i v Kutné Hoře, a potom také v nádherném paláci uprostřed italských Benátek jako účastník významného festivalu. A naposledy v Holandsku před úžasným publikem, kde jsem zažil i ovace ve stoje, kdy mi aplaudoval úplně vyprodaný koncertní sál. Byl to jeden z mých nejkrásnějších zážitků a cítil jsem, že holanští posluchači mě mají opravdu rádi. Hrál jsem v Holandsku už loni. Letos byl audiovizuální program Universe Suite vybrán také jako reprezentant nejlepšího vystoupení na festivalu v Benátkách do Kolumbie, kde se s ním budou moci nyní od listopadu seznámit i diváci v hlavním

městě Bogotě. No a právě ty nejlepší kusy z tohoto programu byly i součástí koncertu v rámci hudebního čekání na Ježíška.

Sovičky

Koncert zahájily děti ze Soviček

několika koledami, aby jej též zakončily dvěma koledami ve velkém finále za doprovodu kytary Davida Wurzela. Po dvou letech, kdy nám zahajovaly Vánoční koncert I. Budweiserové, byl na kvalitě sborového zpěvu slyšet i velký umělecký posun. Určitě se tak stalo díky dětskému nadšení zpívat, ale i díky dobré práci paní učitelky D. Janoušové, která pěvecký sbor vede. Sovičky se postaraly též o velmi uvolněnou atmosféru, když dostaly možnost vyzpovídat Davida téměř nekončící zásobou dotazů a spontánním vznikem autogramiády, ve které David žádnou ze soviček neodmítl.

Byl to opět jeden báječný a přátelský večer s hudbou.

Petr Duchek